

Τὸ «πυροβαδισμα» τῶν «Ἀναστενάρηδων»

Ἡ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησίς του

Εἰς τὴν Μελίκην, ἓνα χωριὸν ποῦ ἀπέχει μισή μολὶς ὥρα ἀπὸ τὴν Δράμας, ἐτελέσθησαν τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης αἱ ἐορταὶ τῶν «Ἀναστεναρίων», ἀκριβῶς ὅπως ἐτελοῦντο τὰ παλαιὰ βασικὰ μυστήρια τοῦ Διονύσου.

Σήμεραν δίδονεν μίαν λεπτομερῆ περιγραφὴν τοῦ ἐκπληκτικοῦ αὐτοῦ ἐθίμου ποῦ τὸ μετέφεραν οἱ κάτοικοι ἀπὸ τὴν πατρίδα τους, τὴν ἀνατολικὴν Θράκην, στὸν Μακεδονικὸν κάμπο, μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν πληθυσμῶν.

Τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ἡ «ἐσπέρα μουσικῆ» ποῦ ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἓνα τύμπανον, ἓνα αὐλόν, μίαν λύρα καὶ μίαν γκάϊδα, ἤρχισε νὰ ἐκτελῇ στὴν πλατεῖα τοῦ χωρίου διάφορα θούρια ποῦ καλοῦσαν τὸ λαὸν σὲ συγκέντρωσι. Οἱ κάτοικοι ὡς ἐκ συνήματος ἐξεχύθησαν στὴν πλατεῖα μετὰ τὰς τοπικὰς τῶν ἐνδυμασίας. Μὲ ἓνα σύνθημα ποῦ ἐδόθη ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἐκίνησε ἀργὰ ἡ πομπὴ μετὰ κατεύθυνσιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀφιερωμένον στὴ μνήμην τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, ποῦ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, σὲ μίαν δροσδου-

στὴ δένδρου ἀνεμωμένη τοπαθεσίᾳ. Ἡ πομπὴ σταμάτησε μπροστὰ σὲ μίαν καλύδα. Ἦταν τὸ «κονάκι» τοῦ παπποῦ. Ἔτσι ἀποκαλοῦν οἱ πιστοὶ τὸ σπιτί ὅπου βρίσκεται τὸ θαυματουργὸ εἰκόνημα τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου. Ὑστερα ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ἡ οἰκοδόμοισινα ἐμφανίζεται στὴν πόρτα μετὰ τὴν ἐπάγουρην ἁγία εἰκόνα στὰ χεῖρα, μισοσκεπασμένη μετὰ κόκκινον δελου-

Αἱ λαοῦνται μερὸς εἰς τὸ πυροβαδισμα γυναῖκες, χορεύουσαι προτοῦ δολοῦσιν ἐπὶ τῆς πυρᾶς.

μένιο κάλυμμα. Στὴν δεξιὰ τῆς εἰκόνης, ὁ κόσμος καταλαμβάνεται ἀπὸ ἱερὰν συγκίνησιν. Μετὰ τὴν ἐξοδεία τῶν ὀργάνων, προπαρεῖσι μὲν τῆς ἐκκλησίας, ἐκκίνησε καὶ πάλιν ἡ πομπὴ μετὰ τὸν χορὸν ὁμοῦ τῆς. Ἀναστεναρίσας ποῦ κρατοῦσαν θυμιατήρια, ἤρσαν τὸν ὅλον τὴν διαδρομὴν, τὴν εἰκόνα.

Ἐφθάσαν τέλος στὸ παρεκκλήσάκι, ὅπου, σύμφωνα μετὰ τὸ ἐθίμου, μῆταν μόνον οἱ Ἀναστεναρίσας.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν προεσχὴ πῆγε κατεύθυνσιν ἡ πομπὴ ἀπὸ μερὸς ὅπου εἶχεν ἀναστῇ στὸ μεταξὺ, ὁ σαρὸς τῶν ξύλων καὶ ἦταν ἐτοιμὴ ἀρκετὴ θράκα. Οἱ Ἀναστεναρίσας μετὰ τὴν εἰκόνα στὰ χεῖρα, ἤρσαν ἀμέσως τὸν χορὸν κοντὰ στὴ φωτιά καὶ σύμφωνα μετὰ τὸν ρυθμὸ ποῦ ἐδίδαν τὰ ὄργανα, χόρευαν τὸν ἐκλεκτικόν.

ΒΛΕΠΕ 3ην ΣΕΛΙΔΑ

Οἱ Ἑλληνεὶς Φακίραι

**Ἔξαλλοι χοροὶ
γυναικῶν στὴ φωτιά!**
Τελεταὶ ἀναστεναρίων
εἰς χωρίον τῆς περιοχῆς Δράμας

ΔΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΟΥ Κ. ΤΑΝΑΓΡΑ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 22. (Τοῦ ἀναποκριτοῦ μας). — Θὰ ἐπανέλθωμεν πάλιν εἰς τὰ «Ἀναστεναρία» τὴν παραδόξον αὐτὴν ἐορτὴν μετὰ τοὺς παραδοξότερους χορούς της, διότι ἐπανελήφθησαν προχθὲς τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου εἰς τὸ χωρίον Μαυρολεῦκῆς τῆς περιφερείας Δράμας, ἐνώπιον τοῦ κ. Τανάγρα καὶ τοῦ κ. Νομάρχου Δράμας.

Εἰς τὸ χωρίον αὐτό, ὑπάρχουν μερικὸι συνεχισταὶ τῶν «ἀναστεναρίων» τῶν ἀρχαίων τούτων μυστηρίων τοῦ Διονύσου, οἱ ὅποιοι καὶ ἐξετέλεσαν προχθὲς ταῦτα περιπατήσαντες καὶ χορεύσαντες γυμνόποδες ἐπὶ τὴν φωτιά, χωρὶς νὰ καοῦν. Καὶ αὐτοὶ ἦλθαν ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ χωριά τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὅπου, ὡς γνωστὸν, ἐτελοῦντο τὰ «ἀναστεναρία» ἐκείτῃ ἐορτῇ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου.

Εἰς τὴν Μαυρολεῦκην, λοιπόν, ἀπὸ τὴν παραμονὴν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, τὸ βράδυ, δηλαδή, τῆς Δευτέρας, προετοιμάσθησαν διὰ τὴν τελετὴν. Τὸ χωριὸν δολοκλήρῳ ἀντηχοῦσε ἀπὸ γκάϊτες καὶ τύμπανα καὶ ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τῶν ἀναστεναρίων, ποῦ ἔλεγε:

Τὰ καλά τὰ παλληκάρια
ὅλη μέρα τῶν καὶ πῶν
καὶ τὴ νύχτα πάν βιγλίζουν
νὰ βροῦν ἔχθρο νὰ σκοτώσουν
Χριστιανὸν νὰ ἐσκλάβώσουν.

Ἀνήμερα τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου οἱ ἐορτασταὶ συνεκιντῶντο εἰς ἓνα μικρὸν ἄλσος τοῦ χωρίου, ὅπου ἐξακολουθοῦσαν οἱ ἤχοι τῆς γκάϊτας καὶ τῶν τυμπάνων. Ἐντὸς ὀλίγου ἦλθον οἱ ἀναστεναρίδες καὶ οἱ ἀναστεναρίσας, κρατοῦντες μίαν παμπάλαιαν εἰκόνα τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, χρονολογούμενην ἀπὸ τὸ 1837.

Το «πυροβάδισμα» τῶν «ἀναστενάρηδων»

ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

Ο χορός εξώρειε διαρκῶς, ἕως ὅτου οἱ χορευτρίες ἔπεσαν σὲ κατάστασι ἐκστάσεως, πού δὲν ἄργησε νὰ μεταβληθῇ σὲ μανία. Σοφικὰ, ἕνα κορίτσι, μὲ ἐλαττωμένη κάπως σωματικὴ διάπλασι, ἡ Παναγιώ Χρήτι, ρίχθηκε ξυπόλητη στὴ φωτιά. Χωρὶς καμμίαν ἐκδήλωσι πόνου πέρασε κατὰ μήκος τὴν φωτιά, χορεύοντας καὶ γύρισε πάλι μὲ τὸν ἴδιον τρόπο. Τὸ θέαμα ἐπανεληθῇ ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς φορές. Τὸ παράδειγμα τῆς ἀκολούθησεν αἰέτως ἄλλη Ἀναστενάρισσα, ἡ Ἰφιγένεια Ἀδράμη, πού ἤρχισε νὰ χορεύῃ ἐπάνω στὴ φωτιά, μὲ τὴν κάλτσες. Δὲν ἄργησε νὰ καταληθῇ καὶ τὴν ἴδιαν ὁδὸν, ἡ Βενετία Κλόκου, πού μὲ τὰ χέρια τῆς ἤρχισε νὰ ἀναστέναι τὴν φωτιά, χωρὶς τὸ παραμικρὸ ἴχνος ἐγκαύματος.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ, ἡ μουσικὴ ἐσήμανε τὴν λήξιν τῆς τελετῆς. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι κοτόπιν εἰδοποιήσεως τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος Μαυρολεῦκος κ. Θεοφ. Παπαπαναγιώτου, εἶχε μεταβῇ ἐπὶ τόπου ὁ πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν κ. Ἀγγελος Τανάγρας, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ὁποῖου καὶ ἐγίναν τὰ φαινόμενα τῆς Ἀκατίας.

Ἀπὸ τὴν λεπτομερῆ ἐξέτασιν πού ἔκαμεν εὐθὺς μετὰ τὸ πέρασ τῆς τελετῆς, ὁ κ. Τανάγρας, στὰ πόδια καὶ τὰ χέρια τῶν Ἀναστενάρισσων, ἀπεδείχθη ὅτι οὐτὸ τὸ παραμικρὸ ἔγκαυμα εἶχον ὑποστῇ οὐτε καὶ τὰ ρούχα, οὐτε καὶ οἱ κάλτσες τῆς διττέρας Ἀναστενάρισσας ἔφεραν ἰχνη ἀπὸ κάψιμο.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο κ. ΤΑΝΑΓΡΑΣ
Ο κ. Τανάγρας ἐμφανίζει συντάκτῃν μας ἐξῆς τῆς ἐξέτασιν τοῦ παραδόξου αὐτοῦ φαινομένου:

«Τὸ πυροβάδισμα ἐγίνεν εἰς κατάστασιν ἐκστάσεως ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Ἁγίου, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον ἀπόλυτον πεποίθησιν ὅτι θὰ τοὺς προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν φωτιά. Πρόκειται περὶ ψυχδυναμικῆς ραδιοενεργείας, ἡ ὁποία προσάπτει τὸ σῶμα. Ὅμοιοι καταστάσεις συνεπαύονται μείωσιν τοῦ ἐγῶ, δηλαδὴ τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ λογικοῦ ἐνσυνειδήτου. Ἡ μείωσις αὕτη εἶναι ἀπαραίτητος γιὰ τὴν ἐξωτερικεύσιν τῶν ἰδιότητων τοῦ ἐνσυνειδήτου, δηλαδὴ ψυχικῶν φαινομένων».

Η ΕΟΡΤΗ 1940
ΤΩΝ ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΗΔΩΝ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, 22 Μαΐου. (16. τηλ. «Εθ.α.»).—Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Δράμας, εἰς τὸ χωρίον Μαυρολεῦκα ἐγένετο χθὲς ἡ εορτὴ τῶν Ἀναστενάρηδων. Αἱ ἀρχαὶ παρεκολούθησαν τὴν εορτήν, κατὰ τὴν διαρκείαν τῆς ὁποίας ἐπὶ τὰς γυναῖκες ἐβάδιον γυναικοῦς ἐπὶ τῆς πυρᾶς, χωρὶς νὰ καυρῶν.

Ο πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν κ. Τανάγρας παρεκολούθησεν ἐπίσης τὸ θέαμα, λαβὼν σχετικὰς σημειώσεις.

τῶν, τὰ ὁποῖα ἀπετέλεσαν ὁτι νομάζομεν θαύματα. Διότι: Ἡ τηλεπάθεια, ἡ διορασις, ἡ τηλεκίνησις, ἡ ψυχομετρία, ἡ ἀκοία, ἀνεκάλυψαν—ὡπως τῶρα ἡ ἀκατία—ἀπλὲς ἰδιότητες τῆς ὑποσυνειδήτου ψυχῆς μας. Ὁ ἀνθρώπος, καταληγὴ ὁ κ. Τανάγρας, εἶναι ἀγνωστὸς μικρὸς Θεός, ἐγκλεισθὲν ἐν λαθιανούσῃ καταστάσει, τεραστίας δυνάμεις, πού ἡ φυσικὴ σήμερον νομᾷ ἐνδοτικὰς. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, οἱ φυσικοὶ προσπαθοῦν σήμερον νὰ διασπάσουν τὰ ὅλκα ἀτομοῦ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα συνίσταται ἡ ὕλη, προκειμένου νὰ θέσουν χεῖρας τὰς ἀσαντάτους αὐτὰς δυνάμεις. Ἐχομεν μέσος μας τὴν πηγὴν τοῦ θαύματος, τὴν ὁποῖαν αἱ ἐκστατικαὶ καταστάσεις, δηλαδὴ ἡ μείωσις τοῦ ἐνσυνειδήτου καὶ τῶν αἰσθήσεων ἐκλειδώνουν. Ἐντέθεν καὶ τὰ θαύματα τῶν ἀσκητῶν.

Εἰς ἐρώτησιν πὺς συμβαίνει νὰ μὴ καίονται καὶ οἱ κάλτσες, ἀκόμη δὲ καὶ τὰ ρούχα τοὺς, πού ἐφάπτονται στὴν φωτιά, ὁ κ. Τανάγρας ἀπήντησεν:

«Ἐν εἰδος ψυχικῆς ραδιοενεργείας ὅπως εἰς τὰ τηλεκινητικὰ φαινόμενα, ἐκπεμπομένη ἀπὸ τὸ νευρικὸ σύστημα, σχηματίζει γύρω ἀπὸ τὰ πόδια τοὺς καὶ τὰ ἐνδύματά τοὺς ἕνα εἶδος ἀδιαπεράστου θάρρακος, πού ἐμποδίζει τὰς χημικὰς συγγενείας».

Ἀς σημειωθῇ ἀκόμη ὅτι οἱ τρεῖς Ἀναστενάρισσες πού ἀνεφέρμα, ἀνήκουν σὲ πολὺ παλαιὰς οἰκογενείας «Ἀναστενάρηδων», πού ἐδίδαν καὶ πολλοὺς ἀρχαναστενάρηδες εἰς τὸ ἔθνος. Τὸ εἰκόνημα ἐκ ἄλλου, τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ελένης, πού βρίσκεται στὴν Μαυρολεῦκα τῆς Δράμας, εἶναι τὸ ἀρχαιότερον εἰκόνημα τῶν Ἀναστενάρηδων. Ἀπὸ μίᾳ χρονολογίᾳ πού βρίσκεται χαραγμένη, φαίνεται πὺς ἐπαρτυρώθηκε στὰ 1835.

Ἡ ἐπανάληψις τῆς τελετῆς καὶ τοῦ φαινομένου τῆς ἀκατίας θὰ γίνῃ, κατὰ πάσαν πιθανότητα, τὴν ἡμέρᾳ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, στὸ ἴδιον χωρίον. Θὰ καθιερωθῶν δὲ ἐφεῖς νὰ γίνωνται καθεστὸν μὲ κάθε ἐπισιμότητα καὶ θὰ παρεκολουθοῦνται ἀπὸ χιλιάδες κόσμου. Ἐστὶ θὰ δημιουργηθῇ γιὰ τὴν Δράμα μίᾳ ζωηρὰ τουριστικὴ κίνησις.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΗΔΩΝ

ΔΡΑΜΑ, 21 (τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).—Εἰς τὸ χωρίον Μαυρολεῦκα, ὅπου ἔχον ἐγκατασταθῇ πρόσφυγες ἐν Κωστὶ τῆς Βουλγαρίας, ἤρχισαν ἀπὸ τῆς χθὲς αἱ εορταῖς τῶν Ἀναστενάρηδων κατὰ τὰς ὁποίας, γυναῖκες μὲ ἀμοίσεις ἀραχνοῦσαντες, καταβρῶνουν νὰ διαβίζον ἐπὶ ἀνημένης πυρᾶς, χωρὶς νὰ παθαίνουν τι. Τὸ μαζὶ.

Τὰς εορτὰς παρεκολούθησεν ὁ Νομάρχης Δράμας μετὰ τοῦ ἐπὶ τούτου ἀειχθέντος προέδρου τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν κ. Ἀγ. Τανάγρας.

Αἱ Ἀναστενάρισσες αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τὸν ἄντραν ἐκείνον εἶναι αἱ Ε. Χοῖκη, Ε. Στρίγκου, Π. Χοῖκη, Ι. Ἀδράμη, Θ. Στρομπούκη, Ε. Τουρλιανή καὶ Θ. Κόκκαλα.

Ο κ. Τανάγρας μετὰ τὰς εορτὰς ἀπηύθυνεν εἰς τὰς Ἀναστενάρισσας διαφόρους ἐρωτήσεις. Αὗται ἀπήντησαν ὅτι κατὰ τὴν στιγμήν τοῦ βαδίσματος ἐπὶ τῆς πυρᾶς δὲν αἰσθάνονται ἀπολύτως τίποτε καὶ ὅτι κάποια θετικὴ δύναμις τὰς δίδει πρὸς τὴν πυρᾶν.

ποτὸ μέσον τῆς εἰκόνης ἐκρέματο ἀλυσιδεῖς μὲ πολλὰ ἀσημοκούδουνα καὶ ἄλλα ποικίλιματα. Ἀργότερα συνέρρευον ἀρκετὸν πλῆθος ἀπὸ τὰ περίχωρια καὶ ἐγένετο ἡ ἐκκλησιαστικὴ λειτουργία εἰς μνήμην τοῦ ἀγίου.

Μετά τὴν λειτουργίαν ἄρχισαν πάλιν τὰ τῶμακα καὶ οἱ γκαίντες, ὁποῖοι τὰ ἀρχαῖα καὶ χοροὶ τρεῖς, οἱ εἰς τοὺς ὁποίους διεκρίνοντο οἱ ἀναστενάρηδες καὶ οἱ ἀναστενάρισσες.

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀναστενάρηδων, ἐπιλεγόμενος ἀναποδὺς ἀνὰ τεραστίαν φωνὴν εἰς τὸ μέσον τῆς συγκεντρώσεως ὑπὸ τοὺς ἀλαλαγμούς τοῦ πληθους.

Μόλις ἀναμύθησεν οἱ πρῶτες φωναί, τρεῖς ἀναστενάρισσες τοῦ χωρίου, ἡ Παναγιώ Χρήσι, ἡ Ἰφιγένεια Ἀδράμη καὶ ἡ Εὐγενία Στρομπούκη ἐπηρεασθεῖσαι ἀπὸ τὴν μουσικὴν καὶ τοὺς χοροὺς ἐν ἐξῶλῳ καταστάσει, ἀπεσπάσθησαν ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ ἤρχισαν νὰ χορεύουν. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν ἐκράτουσε τὴν εἰκόνα καὶ οἱ ἄλλες δύο ἐτίνασσαν τὰ σώματα τῶν καὶ ἐκίνουσαν τὰ χέρια τῶν ζωηρῶς, ἐνῷ ἀπὸ τὰ στήθη τῶν ἐβγαίναν ὡς στεναγμοὶ αἱ κραυγαὶ: «ὦχ, ἰχ, ἔχ».

Ἐπὶ δύο ὥρες διήρκεσεν ὁ παράδοξος αὐτὸς χορός. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ φωτιά εἶχε μεταβληθῇ εἰς ἀνθρώπινα καὶ οἱ τρεῖς ἀναστενάρισσες μὲ τραγουδιὰ ἐπὶ ὁποῖα ἐπὶ αὐτὴν ἀνυπόθετες καὶ ἀρχίζον νὰ χορεύουν ἐπὶ αὐτῇ. Μόνον ἡ Στρομπούκη ἐπαύσατο λέπτε, κάλτσες. Οἱ τρεῖς γυναῖκες ἐχορεύον ἐπὶ τῇ φωτιά ἐπὶ τὴν φωτιά χωρὶς νὰ καυρῶν, μέσα εἰς ἕνα πανθαύμαστον χορὸν, φωνῶν καὶ ζωηρῶς κινήσεων τῶν ἄλλων ἀναστενάρηδων καὶ ἀναστενάρισσων, πού εἶχον σχηματίσει κύκλον γύρω ἀπὸ τὴν φωτιά. Οἱ χορεύοντες ἀναστενάρηδες καὶ οἱ ἀναστενάρισσες ἐξελίγοντο εἰς ἐξῶλλον καταστάσιν καὶ ὁ κόσμος κατὰπληκτος παρακολουθοῦσε τὴν παράδοξον αὐτὴν τελετήν. Μετὰ τὸν χορὸν τῶν οἱ τρεῖς ἀναστενάρισσες ἐπαίρναν τὰ ἀναμμένα κάρβουνα μὲ τὰ χέρια τῶν καὶ τὰ ἐρίχνον ἐπάνω στὰ κεφάλια καὶ τὰ σώματα τῶν, χωρὶς νὰ παθῶν τίποτε.

Ο κ. Τανάγρας παρεκολούθησεν ἐκ τοῦ συνεγγύς τὸν χορὸν αὐτὸν καὶ διεπίστωσε τὸ φαινόμενον τῆς ἀκατίας, ἀφοῦ ἀξήνασε τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια τῶν χορευτῶν, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν παθεῖ κανὲν ἔγκαυμα. Ἐπίσης ὁ κ. Τανάγρας παρέλαβε καὶ τὴν κάλτσιν τῆς Στρομπούκης ἐπὶ στήριον, διὰ τὴν Ἑταιρίαν Ψυχικῶν Ἑρευνῶν. Ο κ. Τανάγρας ἐβεβαίωσε τὸν κ. Νομάρχην καὶ τοὺς συνοδευόντας αὐτὸν τὸν πατέρα τὴν πλήρη ἐπιτυχίαν τοῦ φαινομένου τῆς ἀκατίας καὶ ἐξέφρασε τὴν γνῶμην ὅτι πρέπει ἡ τελετὴ αὕτη νὰ γίνετα κατ' ἔτος εἰς τὰ χωρία ὅπου ὑπάρχουν οἱ ἀναστενάρηδες, διότι αὕτη ἀποτελεῖ τὴν καλύτεραν ἀπόδειξιν περὶ τῆς ἑλληνικότητος τῶν χωρίων τῆς περιφέρειας τοῦ Εὐεῖνου Πόντου.

ΠΕΡ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΠΥΡΟΒΑΤΑΙ

ΑΝΑΣΤΕΝΑΡΗΔΕΣ

ΤΙ ΕΙΔΕΝ Ο κ. ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ, 30.—Ἡ Ἑταιρία Ψυχικῶν Ἑρευνῶν ἀνακοινῶσε τὰ ἑξῆς: «Ἡ Ἑταιρία Ψυχικῶν Ἑρευνῶν ἀνακοινῶσε τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν τοῦ χοροῦ τῆς πυρᾶς τῶν Ἀναστενάρηδων ἐν Ἑλλάδι, πολυτίμου καὶ μουσικοῦ ὁπολοῦ τοῦ ἀρχαίου Διονυσιακοῦ Μυστηρίου, διαστάσεως πειραματικῆς οὐ μόνον τὴν ἀσυνεπικότητα τοῦ φαινομένου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπακολούθησιν εἰς ἄγιον Ἄγιον καὶ Κερκίον Σερρών, εἰς ἡμέρας Θεσσαλονίκης καὶ Μακεδονίας, ἰδίως ὅμως εἰς Μαυρολεῦκα τῆς Δράμας, ὅπου εὐρίσκονται καὶ ἀρκετὰ εἰκόνηματα τῶν Ἀναστενάρηδων».

Κατόπιν εἰδοποιήσεως τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος Μαυρολεῦκος κ. Θεοφ. Παπαπαναγιώτου, μετέβη ἐπὶ τόπου ὁ πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας κ. Τανάγρας καὶ ἐγένεν ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἡ τελετὴ καὶ τὰ φαινόμενα τῆς Ἀκατίας.

Τὸ πυροβάδισμα ἐγένεν ἐν κατάστασι ἐκστάσεως (Διονυσιακὴ μανία) ὑπὸ τριῶν Ἀναστενάρισσων, ἡλικίας 40—50 ἐτῶν, καὶ εἰς διαφόρων βαθμῶν ἐπιδόσεως ἐντὸς παλαιᾶς ἀνθρακικᾶς ἐκ ἐξῶν: τῆς Παναγιᾶς Χρήτι, ἡτε ἐπὶ τῆς γυναικὸς ἐντὸς τῆς πυρᾶς, τῆς Ἰφιγένειας Ἀδράμη καὶ τῆς Βενετίας Κλόκου, αἵτινες ἐξῆσαν ἐπαινημένως τὰ χεῖρας τῶν ἐντὸς τῆς πυρᾶς, δρᾶν τοῦσαι διὰ τῶν παλαιῶν τοὺς ἀνθρώπους ἀνεῖν τοῦ παραμικροῦ ἴχνους ἐγκαύματος. Ἀπανοὶ αἱ ἀνθρώποινοι εἰκόνηματα εἰς πάλαιότερας εἰκονογραφίας Ἀναστενάρηδων, αἵτινες ἐδῶσαν καὶ πολλοὺς Ἀρχαναστενάρηδες εἰς τὸ ἔθνος.

Ἡ ἐκστατικὴ κατάστασις ἐπετέτυετο καὶ ὅτι τῶν χορῶν, αἵτινες, ὅπως εἰς τὰ ἀρχαῖα Διονυσιακὰ μυστήρια, ἐξελίχοντο εἰς ἐξῶλους κινήσεις, ἀντιλήθη καὶ τῆς συνδεδεμένης τοῦ χοροῦ νευρικῆς μοῦσας ἐν ἁλῶς, ἀπαλάσσει καὶ τῇ πύκνῳ.

Τὸ φαινόμενον δύναται νὰ θεωρηθῇ κατ' ἀρχὴν ὡς ὑπάρχον. Ζήτημα καποδο εἶναι ἡ ἐκλογὴ τῶν παρουσιαζόντων τὴν μεγαλειότητα ἐπιβουῶν καὶ ἡ δι' αὐτὴν ἐνδελέχης ἀποδοῇ τοῦ φαινομένου, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ κατὰ πάσαν τοῦτο δὲ ἔδωκεν νὰ ἐπανεληθῇ καὶ ἀπὸ φυσιογνωμικῶν ἀτόμων.

Ἐδοτικαὶ συνθήκαι πρὸς τοῦτο θὰ ἡδύνατο νὰ θεωρηθῶν, χρήσις χημικῶν ὁδοῶν ἢ ἐξαιρετικῆς πύκνους τοῦ βάρματος τοῦ πύματος, εἴταν ἀπεκλεισθῶν ἀπολύτως ἀπὸ τοῦ Ἀναστενάρηδες τῆς Μαυρολεῦκος, ὡς καὶ ἡ ταχύτες κατὰ τὴν διάστασιν τῆς πυρᾶς, ἂν καὶ ἐντοθα ἡ διάστασις ἐπανεληθῇ τρίς.

Πάντως διὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἡ Ἑταιρία θὰ λάβῃ εὐχρηστικὰ ὅτι ὕμν τῆς πάντα ἐπιθυμοῦντα νὰ δοκιμασθῇ ἀτομικῶς καὶ ὅτι τὴν ἐπὶ ἐκείνῃ τῆς τῆς πείραμα.

Ἡ ἐλευθερία τῆς ἐξέτασιν τοῦ φαινομένου ἐπὶ τῶν Ἀναστενάρηδων μὲ ἐκδηλώσεις ἐπὶ τοῦ «ἔθνους καὶ τῆς Κιόσον» σέως, ἐφ' ὅσον τὸ θεωροῦν ὡς ἀπαρτίζοντο οὐ μόνον ὑπὲρ τῆς ὕλης καὶ ἐπιθετικῆς τοῦ χωρίου τῶν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐν γένει ἀνθρωπότητα, τὰ γεννητά, τὴν κτιστοσύνην καὶ.

Ἡ τέλεις τοῦ ἔθους ἐξῆσαν πλὴν τακτικῶς οὐ μόνον διὰ ἀναχωρητῆς τὰ θρησκευτικὰ αἰσθήματα καὶ ἀποδεικνύει τὴν ἀληθοφανῆ ἐπιστημονικὴν βάσιν τοῦ θαύματος τῶν «ἑπὶ Παίδων ἐν τῇ κοινῇ», αἵτινες ἐξῆσαν δύνανται πύρρα, ἀλλὰ ἐκὶ καὶ παρενοχλεῖται ἐντελὲς ἐξαιρετικὴν σημασίαν ἀπὸ ἀπώμενης ἐπιστημονικῆς, ἔθνικης καὶ τουριστικῆς.